

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4388/2020
21.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца Радована Вуковића, носиоца пољопривредног газдинства АА, са седиштем у ..., Општина ..., чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., против туженог ББ, носиоца пољопривредног газдинства ББ, са седиштем у ..., чији је пуномоћник Ромео Зарупски, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 425/20 од 04.06.2020. године, у седници одржаној 21.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 425/20 од 04.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 292/2017 од 29.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име дуга исплати: износ од 3.351.345,00 динара, са законском затезном каматом од 01.12.2014. године до исплате; износ од 136.000,00 динара, са законском затезном каматом од 31.10.2015. године до исплате; износ од 19.500 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са каматом од 31.10.2015. године до исплате, као и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка са припадајућом законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 231.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 425/20 од 04.06.2020. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, ... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене која је од одредаба Закона о парничном поступку, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, АА и ББ су истог дана (08.03.2017. године) уписани у Регистар пољопривредних газдинстава и то АА као носилац пољопривредног газдинства АА, а ББ као носилац пољопривредног газдинства ББ. Тужилац је био у закупу 13,5 јутара земље туженог од 2008/2009. године, а после годину и по дана у закупу још 4,5 јутара, по цени од 300 евра по катастарском јутру, све до 2014/2015. године. Тужилац је за прву годину платио целокупну закупнину, а за остале године је плаћао периодично, тако да је од 20.12.2012. године до 04.09.2014. године укупно платио 19.500 евра и 136.000,00 динара. Овим уплатама тужилац је платио закупнину за читав период за који је био у закупу земљишта туженог, након ког периода је тужени дао земљу у закуп другом лицу. Тужени је на лицитацији државног земљишта, по претходном усменом договору са тужиоцем, излицитирао земљиште у Општини ..., КО ..., и то парцеле број ..., ..., ..., .. уписане у лист непокретности број ... КО ..., површине 88,5563ха, након чега је, 09.08.2013. године, закључио уговор о закупу тог земљишта са Републиком Србијом, Министарством пољопривреде, шумарства и водопривреде, на једну календарску годину. Закупнина за наведено земљиште је износила 22.490,64 евра у динарској противвредности на дан јавног надметања, односно 2.858.045,55 динара. Договор између странака је био да тужени излицитира напред наведено земљиште, док ће тужилац платити накнаду за коришћење тог земљишта, обрађивати га и туженом платити 20.000 евра. Ради реализације међусобног договора и покрића наведених трансакција странке су закључиле више идентичних уговора о зајму, које је тужени потписао. Тужилац је након лицитације са рачуна свог пољопривредног газдинства уплаћивао у више наврата туженом новчане износе, укупно 3.351.345,00 динара и то 04.03.2013. године 1.200.000,00 динара, 17.06.2013. године 600.000,00 динара, 04.07.2013. године 171.345,00 динара, 13.03.2013. године 400.000,00 динара, 30.03.2014. године 50.000,00 динара, 03.04.2014. године 750.000,00 динара, 30.09.2014. године 100.000,00 динара и 22.10.2014. године 80.000,00 динара. Тужени је на рачун Општине ... првобитно уплатио депозит у висини од 5.134,20 евра (571.609,11 динара), а потом и преостали износ на име закупа за годину дана у висини од 17.356,44 евра (1.920.319,99 динара). Износ који је тужилац уплатио на рачун туженог у висини од 2.101.345,00 динара, тужени је готовински подигао са свог рачуна. До прекида сарадње странака долази новембра 2014. године, јер је тужени излицитирано пољопривредно земљишта у ... КО ..., парцеле бр. ... и ..., које је дао у закуп ВВ, а које земљиште је желео да узме у закуп тужилац.

По оцени Врховног касационог суда, а када се има у виду утврђено чињенично стање, правилно су одлучили нижестепени судови када су одбили, као неоснован захтев тужиоца за исплату новчаних износа са каматом ближе наведених у изреци првостепене одлуке, правилном применом материјалног права, правилно закључивши

да је потраживање тужиоца засновано на привидном уговору о зајму, јер тужилац није доказао да је између њега и туженог закључен уговору о зајму.

Чланом 66. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да привидан уговор нема дејства међу уговорним странама. Чланом 557. Закона о облигационим односима, прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да зајмопримцу преда одређени износ новца или одређену количину других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исти износ новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета.

Код утврђеног да је између странака био закључен уговор о закупу земљишта туженог од 2008/2009. године до 2014/2015. године, да је тужени, по претходном усменом договору са тужиоцем, излицитирао земљиште у Општини ..., КО ..., након чега је, 09.08.2013. године, закључио уговор о закупу тог земљишта на једну календарску годину, да је договор између странака био да тужени излицитира то земљиште, а да тужилац плати накнаду за коришћење тог земљишта, да га обрађује и да туженом платити 20.000 евра, да су ради реализације међусобног договора и покрића наведених трансакција странке закључиле више идентичних уговора о зајму, које је тужени потписао, то је правиан закључак нижестепених судова да је потраживање тужиоца засновано на привидном уговору о зајму и да је стога неоснован захтев тужиоца, с обзиром да је тужилац тражени износ новца уплатио туженом на име закупа пољопривредног земљишта, сагласно њиховом договору.

Стога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Наводима ревизије тужиоца, о томе да су уз тужбу приложени уговори о зајму, потписани од стране туженог, као зајмопримца, не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке, јер су нижестепени судови утврдили да су уговори привидни, што значи да немају дејство међу уговорним странама, са којих разлога тужени није у обавези да тражени новчани износ исплати тужиоцу.

Ревизијом се указује на погрешну примену материјалног права, међутим, из садржине ревизије следи да се у ствари побија правилност утврђеног чињеничног стања у погледу правних послова који су закључени између странака, а што према члану 407. став 2. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић